Bohoslužby v Javorníku 11.prosince 2016

Mt 11,2-11

Milé sestry, milí bratři, když dostaneme nějaký úkol, bývá běžné, že jej chceme splnit co nejlépe. Pokud se pustíme do díla, jsme rádi, má-li toto dílo svůj smyl, svou hodnotu, záleží nám na tom, aby dosáhlo určitého naplnění, aby v něm také někdo pokračoval. V tom přeci také bývá smysl našeho počínání. Přesahuje nás, pokračuje dál, když my už nejsme.

Jan Křtitel přijal od Hospodina také svůj veliký úkol. Připravoval na příchod Mesiáše, tedy někoho hodně důležitého pro život Božího lidu, ale také pro život každého člověka. Proto Jan začal kázat o pokání, proto křtil vodou v řece Jordán. Boží království je blízko, Mesiáš tu bude brzy. Jinak než poznáním, že náprava všeho začíná právě v pokání, se na setkání s Mesiášem připravit nelze. Jenže do Janova působení vstoupilo něco, co vypadá jako pěkná komplikace. Byl uvězněn, neboť jeho slova byla pro některé až příliš smělá. Co bude dál s jeho dílem? Nezůstane nedokončeno? Copak z vězení může kázat, může ve křtu připravovat na příchod velikého krále Izraele? Je zřejmé, že jeho působení skončilo. Co ale jeho dílo? Mělo smysl, když skončilo dřív, než Mesiáš přišel? Sám jej pokřtil, ale dál o něm neslyšel. Až tedy do chvíle, kdy ve vězení zaslechl o působení jakéhosi tesaře z Nazareta jménem Ježíš.

Janova nejistota nás může zprvu zarazit. Proč se ptá? Přeci Ježíše sám křtil a prohlásil o něm, že to je ten, který má přijít. Proč tedy vyvolává dojem, že najednou pochybuje, je-li to skutečně on? Spíše by se dalo očekávat, že bude mít jistotu. Spatřil jej, bylo mu dáno poznat, o koho se jedná. Když později Petr vyznal, že Ježíš je Mesiášem, bylo mu řečeno, že takovou věc nemá ze sebe, ale sám Bůh mu to ukázal. A tak i Janovi bylo ukázáno Bohem, že má před sebou toho, k jehož příchodu ukazuje. Janovy pochybnosti připomínají ještě jeden příběh učedníků, to bylo setkání dvou z nich s Ježíšem, když putovali do Emauz. Viděli ho, slyšeli ho a stejně ho nepoznali. Jakoby nějaké šupiny na očích jim v tom bránily. S Janem je to tedy podobné. Ježíše viděl, bylo mu řečeno, kdo to je, ale stejně to nevede ke skutečnému poznání, že tento Ježíš je onen očekávaný Mesiáš.

Občas se můžeme setkat s tím, že pro svou víru potřebuje člověk důkazy. Abych mohl uvěřit, potřebuji být přesvědčen, že je to pravdivé, skutečné, něco na tom zkrátka je. Zejména dnes je velice těžké něčemu a také někomu uvěřit. Pravda je tolikrát zkreslena, že člověk opravdu neví,

kde ji hledat, kde najít jistotu, že ji už našel. Různé informace jsou jako dílky skládačky, kterou se snažíme dát dohromady, ale máme při tom dojem, že je téměř nekonečně mnoho různých řešení a všechna vypadají schopně. Může to být také důvod, proč i Jan váhá. Slyší o činech Ježíšových a snaží si to dát nějak dohromady s tím, co sám vnímá o Mesiáši o tom, který má navázat na jeho dílo. Sám přeci říkal, že bude křtít Duchem a ohněm, bude rozsuzovat mezi dobrem a zlem, bude třídit, co je jeho pšenice a co jsou jen plevy. Jak s tím souvisí uzdravování, vyhánění démonů a zvěstování slov o Boží milosti? Zapadá to do sebe nebo to jde úplně jinudy? Je to skutečný Mesiáš, nebo ještě přijde někdo další? Není Ježíš podobně jako Jan spíš dalším prorokem, který k tomu Mesiáši také jen ukazuje? Tak by to klidně být mohlo. Má jiné důrazy než Jan, proto se s ním dobře může doplňovat. Proto Jan váhá, je-li Ježíš jen další dílek skládanky Božího díla a nebo je-li už jeho konečným obrazem?

Toto Janovo váhání je pro nás nesmírně cenným svědectvím. Jak se můžeme dočítat z textu, byl Jan považován za někoho velikého, významného. Sám Ježíš říká, že je víc než prorok, je to ten, který chystá cestu pro Mesiáše. A přesto je v nebeském království mezi těmi posledními. Někoho tak významného jako je Jan, považujeme za autority a s autoritami máme spojeno většinou to nejlepší. Jakoby měly lepší spojení s Bohem, lépe se uměly modlit a Bůh na ně lépe reagoval. Prostě nevědomky předpokládáme jistou protekci. Jenže on ten Jan je na tom stejně jako my. Nemá lepší podmínky pro poznání Božího syna, pro rozpoznání jeho mesiášství. Ač významný služebník, má stejné možnosti jako kdokoliv jiný, jeho cesta k poznání Mesiáše právě v Ježíši z Nazareta je stejně klikatá jako u každého z nás. To znamená, že skutečně každý člověk je na tom před Bohem stejně, má stejné podmínky k přijetí jeho milosti. Nerozhodují zásluhy, nerozhoduje nějaká protekce. Rozhoduje jen to, jak člověk naloží s informacemi, které má, jak se postaví ke svědectví, které se mu dostane. Janova nejistota je tak svědectvím nikoliv Janovy slabosti, ale nutnosti hledat stále jak Boží dílo promlouvá i k našemu životu, hledat a ptát se po smyslu tohoto díla.

Jan se tedy ptá. A dostává svou odpověď. Možná by se dalo říct odpověď neodpověď. Jan přeci slyšel o činech Ježíšových. Proto se také ptal. A odpovědí je mu odkaz opět na činy Ježíšovy. Jděte a zvěstujte, co vidíte a slyšíte. Možná by byla lepší přímá odpověď. Byla by slušná, když se Jan přímo ptá, měl by dostat přímo odpovědělo. Jenže v tom je ten háček. Ona přímá odpověď totiž nemusí vůbec nic znamenat. Neměla by ani smysl. Kdyby Bůh chtěl, aby jeho Syna lidé poznávali jednoduše tak, že přijde a řekne, jsem mesiáš, pojďte za mnou, tak by ho nenechal narodit v betlémském chlévě, nenechal by ho vyrůstat kdesi v Galileji, neposílal by ani Jana Křtitele. Bůh ví, co dělá a proč cesta k poznání jeho Syna není tak přímá. I svým učedníkům, nebo i démonům, Ježíš zakazoval prozradit, kdo je. Nechtěl se dát poznat touto cestou. Svět ho má poznávat jinak. A právě proto dává takovou zvláštní odpověď i samotnému Janovi. Posuď sám, slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. Nic víc se k tomu říct nedá. Nic víc není potřeba. Dál to záleží na Janovi, ale také i na každém z nás, abychom hledali, k čemu takové věci ukazují. A Jan tomu rozumí. Vždyť mluvil o pokání, soudu, krátkosti času, ale hlavně mluvil o příchodu Božího království. To je důvod, proč se má všechno dít. Hlásal, že lidé mají činit pokání, protože

toto království se přiblížilo. Skutky, které učedníci Janovi zvěstovali, patří právě k tomuto přicházejícímu království. Svět se dává do pořádku. To znamená v první řadě, že se mění životy lidí, odcházejí nemoci, přichází nový život. Je poraženo to, co člověka nejvíc svírá. A to nejsou ani Římané, ani obchodní neúspěchy, ale projevy moci toho zlého, to jsou důsledky opuštění Boží péče.

Jan tedy poznává, že jeho dílo pokračuje, došlo ke svému naplnění, protože zvěstovaný mesiáš skutečně přišel. A poznal způsobem, který je pro nás nesmírně důležitý. Měl možnost vidět Ježíše tváří v tvář, měl možnost vědět, že on je ten, ke kterému ukazuje. Ale stejně ho jako Mesiáše nepoznal. Důležité bylo až svědectví o Ježíšově díle. To se týká i nás. Bůh nám neříká přímo, kdo je. Dává se nám poznávat ve svém díle. A tak si smíme spojit dohromady, co znamená jeho příchod. V čem spočívá pokání, v čem je onen soud? K čemu se to chystáme, nač máme být připraveni? Bůh k nám přichází ve své lásce, setkáváme se s projevy jeho milosti. Pokání tak spočívá právě v tom, že Boha nevidíme jako někoho zlého, někoho, kdo je nám nepřítelem, ale naopak. Jeho dílo je dobré, vrací věci do pořádku. Pokud se něco pokazilo, nebude to Boží vina, ale lidská. Pokud člověk vnímá propast mezi Bohem a sebou, opět to není Boží záměr. Bůh se k člověku sklání, touží po jeho návratu. V tom je pak i ten soud nad člověkem. Nejde o to, že nesplní přísné podmínky Božího zákona. Jde o to, že odmítá Boží lásku. Bůh se před člověkem neuzavírá, ale otevírá svou náruč. Nepřichází trestat, ale zvěstuje dobrou zprávu. Toto je Bůh, jehož království přichází a smíme jej vidět v Ježíši Kristu.

Toto království také přináší zcela jiný řád do lidského života, ukazuje na hodnotu člověka, která spočívá jinde než ve funkcích, titulech, různých zásluhách. Bohu je každý člověk vzácný a cenný. To znamená, že každý má stejnou šanci poznat Ježíše jako svého Spasitele. Toto poznání není skryto ani přístupno jen vyvoleným, či nějak jinak snaživým. Je otevřeno každému, kdo má jen trochu snahu ho vnímat. Je zřejmé, že dnešní doba je poněkud podezřívavá a tím pádem i potřebuje najít větší jistotu, že se nesetkává s nějakými podvodníky. Ve světě je mnoho mesiášů, kteří se snaží člověka oklamat. Opatrnost je tak na místě. Avšak zároveň platí to stálé a jediné, co poznáváme z tohoto příběhu. Ježíš o sobě neříkal, že je Mesiáš. Neukazoval a nesvědčil sám o sobě, ale ukazoval k Božímu dílu, které se skrze něj děje. Důkazem jeho mesiášství tak je skutečnost, že se věci mění k lepšímu. Nikoliv ku prospěchu jen určité skupiny, ale opravdu k lepšímu ku prospěchu každého člověka. Každého se tak dotýká, že s Božím královstvím i do jeho života přichází prozření, uzdravení a nakonec i vzkříšení. A ke každému zaznívá slovo evangelia. Tímto způsobem tedy poznáváme, že Ježíš je skutečný Mesiáš, v něm se naplňuje naše očekávání, přichází do našeho života nová naděje. Na setkání právě s ním se v tomto čase také chystáme.

Pane Ježíši, ve tvém díle smíme poznávat působení Boží lásky a milosti. Přicházíš k nám a svým slovem nás proměňuješ. Dej, prosíme, ať se se tvým slovem toužíme potkávat každý den.

@page { margin: 2cm } p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120% }

Amen.